# ATILIM

Yıl 4, Sayı 2 (38)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı — Şubat 1977


*Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!*

*MC hükümeti yerine yurtsever, ilerici, demokratik fikirlere bağlı olanlardan oluşacak geçici bir seçim hükümeti için savaş!*

## Başta gelen sorun

*Bu seçim yılında TKP'nin de ortaya attığı şu konu açıklığa kavuşmuştur: Demirel ortaklığının oluşturduğu hükümetle seçimlere gitmemek. Bu hükümetin yerine namuslu, yurtsever, ilerici, demokratik fikirlere bağlı politikacılardan kurulu bir hükümeti işbaşına getirmek. TKP, CHP, TİP, TSİP, DİSK'e bağlı bütün sendikalar, Türk-İş'e bağlı sendikaların önemli bir kısmı, gençlik, kadın dernekleri, Barolar Birliği, Tabib Odaları, TÖB-DER, TMMOB, bilim çevreleri, köy emekçilerinin oluşturduğu örgütler, yurtsever subaylar, gazeteciler bu iki nokta üzerinde birleşiyorlar. Bütün bu güçlerin birleştikleri noktalardan biri de, seçimlerden sonra daha demokratik ve halkçı bir hükümetin işbaşına getirilmesi.*

*Gerek bu amaca ulaşmak, gerekse daha demokratik bir seçim yapabilmek için seçimleri örgütliyecek olan demokratik hükümetin görevlerini şöyle sıralıyabiliriz: Faşist çeteleri, Ülkü Ocaklarını dağıtmak. Bunların elebaşılarını, Türkeş ve Demirel gibi politikacıları, katilleri yargılamak. Devlet organlarını faşist, aşırı gericilerden temizlemek. 141, 142 gibi faşist maddeleri ve TKP'ne konan yasağı kaldırmak. Seçim yasasında değişiklik yaparak bugünkü sistem yerine orantılı sistemi ve ulusal bakıyeyi kabul etmek. Seçmen yaşını 18'e indirmek. Yurt dışındaki işçilere bulundukları yerlerde oy hakkı tanımak. Demokratik bir hükümetin seçimlerden önce işbaşına geçmesini isteyen bütün yurtsever güçler bu politik amaçların gerçekleştirilmesinde de birleşiyorlar. Bu amaçlara parlamento içi ve parlamento dışı yığınsal eylemlerle ulaşılabilir. Yığınları mitinglerle, gösterilerle, yürüyüşlerle seferber etmek, yarının demokratik hükümetinin kurulmasının da garantisidir. Bütün demokratik güçlerin bu birleştirici noktaları vurgulayarak aralarında şimdiden forumlar, diyaloglar kurma yoluna girmeleri bu demokratik amaçlara ulaşmanın kaçınılmaz bir yöntemidir. DGM'ne karşı ortak savaşta elde edilen ortak başarılardan ders almak, bu dersleri bugünkü koşullara uygulıyarak Demirel ortaklığını devirmek ve daha demokratik bir seçim yapmakla amacımıza ulaşabiliriz.*

## TKP'ne özgürlük

Türkiye, Yunanistan, Portekiz, İspanya gibi komünist partilerinin faşist yöntemlerle yasaklandığı Avrupa kapitalist ülkelerinde son iki-üç yıl içinde önemli değişiklikler oldu. Portekiz, Yunanistan komünist partileri bu ülkelerde faşist yönetimlerin yıkılması sonucunda legale çıktı. Bu kardeş partiler Marksizmin-Leninizmin temel ilkelerinden ödün vermeden, burjuvaziyle gizli açık anlaşmalara varmadan, dünya komünist ve işçi hareketinin birliğine saldırmadan, aksine bu birliğin güçlenmesi için savaşımlarını sürdürerek legale çıktılar. Diktatör Franko'nun ölümünden sonra burjuva parlamentarizmine doğru bir gelişme gösteren İspanya'da legale çıkmak için İspanyol Komünist Partisi'nin bazı yöneticileri oportünist ve ödüncü bir yolu seçtiler. İspanya'da bugün parti yarı legal durumdadır.

Kapitalist Avrupa ülkelerinde tam gizlilik koşullarında savaşmak zorunda kalan tek komünist parti Türkiye Komünist Partisidir.

TKP kendi koşullarımıza göre, yürüttüğü savaşım sonucunda legale çıkacaktır. Marksizm-Leninizm temel ilkelerine yüz çevirmeden bu işi başaracaktır. Bugün TKP'nin legale çıkması, kamuoyunun üzerinde durduğu temel sorunlardan biridir. Daha geçenlerde gazeteciler Başbakan Demirel'e 141., 142. maddelerin kaldırılması hakkında ne düşündüklerini sordular. Bilindiği gibi bu maddelerin kaldırılmasıyla TKP'ne konan yasak da kendiliğinden kalkacaktır. Demirel temsil ettiği çıkar çevrelerinin, emperyalizmin egemenliğini sürdürmek için TKP'ni yasaklamaya, faşist maddelere dayanmaya devam edeceğini belirtti. Çünkü bu tutum, Demirel hükümetinin, bu hükümeti ayakta tutan emperyalizmin, egemen çevrelerin faşist yöntemlerle ayakta durmak politikasının dayanaklarından biridir. İşçi sınıfına, öğrencilere, gençliğe, üniversite ve liselere karşı hükümet tarafından tertiplenen faşist saldırılardan ayrılmaz.

## Tehlikeli belirtiler

Saldırgan NATO'nun plânları çerçevesindeki askersel harcamaları milyarları aşan Savunma Bakanlığının 1977 bütçe görüşmeleri bir çok tehlikeli gelişmeleri ortaya koydu. Ülkü Ocaklı MHP'li bir takım faşist öğretmenlerin harp okulunda ders verdikleri, prof. Düzgüneş adlı gericinin bunlar arasında bulunduğu kanıtlandı. Ayrıca ilerici parlamenterler Polatlı Topçu Okuluna bağlı bazı küçük rütbeli subayların, faşist komandolarla birlikte, üniformalı olarak komando saldırılarına katıldıklarını belgelediler. Üstelik, komandoların cinayet işledikleri tabancaların sahibi olan iki yüzbaşının da halâ yargı organları önüne çıkarılmadıkları açıklandı. Bu olgular, Türkeşçi faşistlerin ordu içinde gizli ve açık eylemlerde bulunduğunu, faşizmin insanlık düşmanı ideolojik ve taktik yöntemlerini yaydıklarını kanıtlamaktadır. NATO'nun, militarist Sancar kliğinin yönetimindeki ordu içinde CIA'nin ve MİT'in eliyle, hiç de küçümsenmiyecek bir faşist gruplaşma yaratıldığı açıktır. Holdingçi, antikomünist Sancar kliğinin, Demirellerin, Türkeşlerin, ordu içinde faşist gruplaşmalar oluşturma girişimleri, faşizme tırmanışın bir yönüdür. Ve bu, büyük bir tehlikeyi gözler önüne sermektedir. Bu tehlikeyi, hiç zaman yitirmeden gidermek, tüm ilerici, yurtsever güçlerin, bu arada ordudaki yurtseverlerin güncel bir ödevidir.

Bilindiği gibi, ordu, kapitalist sömürü düzeninin başta gelen baskı ve terör araçlarından biridir. Burjuva devlet aygıtının eli silâhlı öğesidir, işbirlikçi burjuvazinin elinde vurucu bir güçtür. Fakat ordunun sınıfsal yapısı değişiktir. Ezici çoğunluğunu ezilen, sömürülen katman ve sınıfların çocukları oluşturur. Ordu konusunda sekterlik ve aşırılık da tehlikeli bir sapmadır. Ordudan faşist bir darbe gelmesi ne kadar olası ise, ordu içinden devrimci birliklerin çıkacağı yolundaki Lenin'in öngörüsü de o kadar gerçek bir olanaktır. Türk Silâhlı Kuvvetlerinin NATO'nun, emperyalizmin komutasından, işbirlikçi burjuvazinin, militarist Sancar kliğinin elinden kurtarılması ve faşistlerden arınması, ileri demokrasi savaşımında önemli bir adımdır. Marksist-Leninist bir parti olan TKP, programında ve bildirilerinde ordu sorununa gereken önemi vermiş ve vermektedir. Ordudaki yurtseverlerin yeri, işçi sınıfının, halkımızın yanındadır.

## Somut durum

Türkiye'de kapitalizmin her tür çelişkileri, uzlaşmaz karşıtları biteviye sertleşiyor. Bu bunalım, Türkiye'nin emperyalist bloklara, askersel örgütlere NATO ve Ortak Pazar gibi kurumlara, Vaşington'a bağlı olduğundan çok daha yıkıcı ölçüler almıştır.

Emperyalist ülkeler Türkiye'de yeni sömürgecilik yöntemlerini enine-boyuna uyguluyorlar. Halkımızın can düşmanı emperyalistlere bu olanağı işbirlikçi burjuvazi ve hükümetleri sağladı. Burjuvazi Truman doktrinine sarılmakla, Marşal Plânı'na avuç açmakla, Vaşington'la sayısız kölelik anlaşmaları bağlamakla, çok uluslu emperyalist tekellere memleketin kapılarını ardına kadar açmakla Anayurdun ulusal bağımsızlığını yıktı. 220 milyar lirayı bulan devlet bütçelerinin aslan payı NATO harcamalarına ayrılıyor. İç ve dış borçlar, tam olmayan verilere göre 246 milyar liradır.

Amerika, NATO, Anadolu'nun stratejik yerlerinde hava, deniz, kara üsleri kurmuşlardır. Bu üsler Türkiye halkının varlığı için en büyük tehlike ocakları, atom harmanlarıdır. Amerikan emperyalizminin dümen sularında yürüyen işbirlikçi burjuva hükümetleri kaç kez Amerikan emperyalizminin saldırganlıklarına maşa oldular. Türk askerlerini Korelerde kırdırdılar. Türk ordusunu Kıbrıs'a sürdüler. Anadolu topraklarını savaş birliklerinin manevra alanı, talim meydanı haline getirdiler.

Bütün bunlar halkımızla emperyalizm, özellikle Amerikan emperyalizmi arasındaki uzlaşmaz karşıtları, savaşımı sertleştirmiştir. «Amerikalı defol!» «NATO'ya hayır!» haykırışları daha gür yükseliyor, daha geniş yığınları sarıyor. İleri bir düzen için savaşım yığınlara, ulusun değişik katmanlarına yayılıyor. TKP, böylesi bir sürecin içinde savaşın ön kesimlerinde yerini alıyor.

Memlekette sınıfların karşılıklı yeralımı, güç dengesi ilerici, ulusal güçler yararına değişmektedir. Toplumda bir uçta milyonları kucaklayan geniş halk yığınları, karşı uçta bankeri, üstencisi, holdingçisi, ağası, vurguncusu, sömürgen, zorba bir azınlık karşı karşıyadır. Savaş kıyasıyadır.

Türkiye işçi sınıfı ne bundan 20 yıl önceki, ne de bundan 5 yıl önceki işçi sınıfıdır. Türkiye'nin politik yaşamı da öyle. Memlekette belli, büyük işçi yatakları oluşuyor. Bugünkü hükümetin faşist tırmanışına karşı direnişler, savaşlar bu bölgelerde sert biçimlerde gidiyor. Işçi sınıfı böylesi bir sınıf savaşı içinde örgütleniyor, bilinçleniyor. Işç sınıfı yalnız nitelik değil, nicelik-sayı bakımdan da gelişiyor. Verilere göre, 4 milyonu çoktan aşıyor.

## Eğitimde faşist yuvalanış

En az 15 yıldır işçilerimiz yabancı ülkelerde çalışıyor. Hele Batı Almanya'da, çoluk çocuk nerdeyse bir milyon insanımız var. Bu ülkedeki Türkiye Büyükelçisi geçenlerde bir açıklama yaptı: «Federal Almanya'daki işçi çocuklarının sayısı 320 bin. Bunlardan okula devam edenler % 60 dolayında. Eğitim Bakanlığının Batı Almanya'ya gönderdiği öğretmen sayısı da 286» dedi.

Bir yanda 320 bin çocuk, bir yanda da 286 öğretmen ... Yurtta da durum daha iç açıcı değil. Böyleyken, karma hükümet öğretmen yetiştirmeye değil, kıyıma hız verdi. Erke yerleştirilen faşizmin ayak seslerini hergün sokakta duyar olduk. Ülkü Ocakları, komandolar saldırılarını ülke ölçüsünde yoğunlaştırıyorlar. Bir yandan da devlet mekanizmasına, özellikle eğitim kurumlarına yuvalanmaya giriştiler. Eğitim Enstitülerindeki sınavlar bu gerçeği bir kere daha gözler önüne serdi. Kamuoyunun baskısı sonucunda sınavlar yinelendi. Ama sınavları yineleme oyunu, komandoların bu öğretim kurumlarına girmelerini önlemek şöyle dursun, daha da artırdı. Türkeş'in eski arkadaşı Erdem'le, Öğretmen Okulları Genel Müdürlüğüne getirilen azgın komandocu faşist Ayvaz elele verip yeni kıyım plânları hazırlamaya koyuldular.

Son yıllarda uygulanan öğretmen kıyımının daha başlangıcında TKP, gerek sözlü, gerekse yazılı yayınlarında, bunun, faşizme tırmanışın bir aşaması olduğunu belirtmişti. Olaylar bunu doğrulamıştır. İlerici, yurtsever öğretmenlere karşı faşist kıyım geniş ölçüler almıştır. Kıyım öylesine ki, binlerce öğretmen, ekmeğini kazanabilmek için işçi oluyor, yadellere göç ediyor.

Gerici hükümet yurt içinde olsun, yurt dışında olsun işçi çocuklarını, emekçi çocuklarını okutmak istemiyor, onları kör inançlarla bilinçsiz bırakıyor. Gerici-faşist karması erk, hem ilerici öğretmenleri, hem öğrencileri eziyor.

Bu durumda yapılacak iş Türkiye'yi emperyalizmin saldırganlık örgütlerinden çıkarmaktır. Bağımsız, barışçı bir politika güden bir hükümeti işbaşına getirmektir. Demokratik bir düzeninin, eğitimin kurulması için savaşmaktır. Bu savaşta öğretmenlere, ana-babalara çok iş düşüyor. Faşistlerin eğitim kuruluşlarında yuvalanmalarına karşı koymak bir zorunluktur. «Ülkü» Ocakları, hükümet ortağı faşist MHP kapatılmalıdır! Bu savaş yalnız öğretmenlerin, ana-babaların huzura kavuşmalarıyle değil, çocuklarının yani, Türkiye'nin geleceğiyle sıkı sıkıyla bağlıdır.

## «Yurtta iş istiyoruz!»

Yurt dışında çalışan işçilerimiz 1976 yılını büyük zorluklar içinde geçirdi. Ne Avrupa'nın emperyalist tekelleri, ne de onlara bağlı Demirel hükümeti işçilerimizin sorunlarını çözme yolunda ciddi bir adım attılar. Tam da tersine, emperyalist tekeller bunalımın yükünü işçilerin, emekçilerin üzerine yıkıyor. Yabancı işçilerin durumu daha da ağırlaşıyor. Çocuklarının eğitiminden, emekliliğe kadar bir yığın sorunu bulunan yurt dışındaki işçilerimizin önünde şimdi bu bunalımın getirdiği işsizlik ve taşınma yasağı da duruyor.

Yurt dışındaki işçilerimize döviz aracı gözüyle bakan gerici-faşist karması Demirel hükümeti bir yandan dövizleri talan ederken, diğer yandan yeni talanlar için AET ile yaptığı pazarlığı işçilerimizi aldatmak için kullanıyor; Ortak Pazar ülkelerinde işçilerimizin serbest dolaşacağını öne sürüyor. Oysa, Avrupa'nın kapitalist ülkelerinde işsizlik yeniden hızla yükseliyor ve önümüzdeki yıllarda kapitalist dünyanın bunalımları daha yığınsal işsizliğe yol açacaktır. Bu durumu farkeden işçilerimizin yüzbinden fazlası 1976'da kesin olarak yurda döndü.

Kalanlar gittikçe daha yığınsal olarak ilerici, demokratik örgütlerde, sınıf sendikalarında birleşiyor, emperyalist tekellere karşı bulundukları ülkenin işçileriyle, diğer yabancı işçilerle omuz omuza savaşıyorlar. Eşitsizliğe ve işsizliğe karşı yürüttükleri savaşa hız veriyorlar.

Yurt dışındaki işçilerimizin gelişen savaşındaki en önemli özellik bu savaşın ülkede verilen bağımsızlık, barış, demokrasi, toplumsal ilerleme ve sosyalizm savaşıyla gittikçe daha sıkı bağlanmasıdır. «Yurtta iş istiyoruz!» belgisini yükselten işçiler, yurtta işin, gerici-faşist karması hükümeti devirmekten, onun yerine sosyal kurtuluşun ilk adımlarını atacak ileri demokratik bir hükümetin kurulmasından geçtiğini bugün daha iyi biliyorlar. Bu bilinç kendini Devlet Güvenlik Mahkemelerinin kapatılması savaşında, Eylül direnişinde DISK'le dayanışmada ortaya koydu. Bu nedenle, gerici-faşist hükümet ortakları Anayasa'da yer alan seçme ve seçilme hakkını yurt dışındaki işçilerimizin kullanmasını engelliyorlar. Sermaye basını bu hakkı basit bir «oy hakkı» gibi göstermeye çalışıyor.

TKP, yurt dışındaki işçilerimizin ekonomik, sosyal hakları yanında politik haklarının da tanınmasını, Anayasal hak olan seçme ve seçilme hakkının sağlanmasını istiyor ve bunun için savaşıyor. TKP bu savaşta, yurt dışındaki tüm işçilerimizi birliğe çağrıyor.

## Engelleri yenecek güç

«Senato Şiddet Olaylarının Nedenlerini Araştırma Komisyonu»nun başkanı, Başbakanlığın, MIT'in, şiddet olaylarıyla ilgili bilgi vermediklerini, Eğitim Bakanlığının ise, yalnızca ilerici gençleri suçlıyan yanlış bilgiler verdiğini basına açıkladı. Böylesi bir durum beklenmedik birşey değildi. «Ülkü Ocakları ve Komandolarla İlgili Soruşturma Komisyonu»nun Mecliste kurulmasıyla ilgili olarak «Atılım» Ocak sayısında şöyle yazıyordu: *«Ancak, parlamento duvarları arasına sıkışmış bir soruşturma komisyonunun çalışmaları, gerek komisyon içine sızmış gericilerin, gerekse gerici, faşist karması hükümetin engellemelerinden ötürü amacına varamaz. Faşistlerin kimliğini ve eylemlerini ortaya koyacak belirleyici güç yine halk yığınlarının eylemleri olacaktır»*

Bu istem bugün de geçerlidir. Faşist saldırıları, politik cinayetleri gün ışığına ancak demokratik güçler çıkarabilir. Her fabrikada, her bölgede ve mahallede anti-faşist yurttaşların girişimleri, bugünkü hükümetin işlediği faşist terör suçlarını belgelerle kanıtlıyabilir.

Konunun bir başka yanı daha vardır. Günümüzde uygulanan faşist şiddet, yalnızca sokak kabadayısı komandoların eylemiyle sınırlı değildir. Faşist şiddet doğrudan doğruya devlet polisinin, MIT'in ve kontrgerilla artıklarının eliyle uygulanıyor. Grevlere, üniversitelere, toprak isteyen köylülere karşı sistemli yıldırma saldırıları düzenleniyor. Polis faşist sürülerle birlikte yurtseverlerin, halkın üzerine ateş açıyor.

Faşist şiddetin öteki türü ise, bir kısmı ölümle sonuçlanan işkence uygulamalarıdır. Polis ve MIT, işkenceyi yalnız devrimcilere işlemedikleri suçları kabul ettirmek için kullanmakla yetinmiyor. Şimdi işkence, yığınsal olarak uygulanıyor ve demokratik güçlerin direncini kırmak, onları yıldırmak amacını taşıyor. Bu amaçla yasal olsun olmasın her yürüyüşte, her afişlemede, her grevde onar, yüzer kişi, hattâ Profilo'da olduğu gibi 500 kişi birden gözaltına alınıyor ve işkenceden geçiriliyor.

Başbakanlık, MIT ve polis, komisyonun istediği bilgileri işte bu nedenle vermiyorlar. Çünkü şiddet olaylarının suçluları onlardır.

Senato'da, Meclis'de ve İstanbul Barosu'nun önerdiği gibi demokratik örgütlerce kurulacak olan araştırma komisyonlarında işlerliği sağlamak tüm anti-faşist, demokratik güçlerin ortak görevi olmalıdır. Eli kanlı Demirel hükümetini gerileten nasıl emekçi halkın yığınsal çıkışlarıysa, faşist engelleri aşıp geçen güç yine demokratik güçlerin ortak eylemi olacaktır.

### Şili Komünist Partisinin, Parti Genel Sekreteri Luis Corvalan'ın serbest bırakılması dolayisiyle yayınladığı bildiriden:

«Luis Corvalan'ın özgürlüğe kavuşması, büyük bir sevinçle karşılandı. Aile yuvasında olsun, fabrikada olsun, okulda olsun her yerde barıştan, özgürlükten, insan haklarından yana herkes Luis Corvalan'ın serbest bırakılmasını candan selâmladı. Bunu faşizme karşı savaşta kazanılan büyük bir utku olarak nitelendirdi.

Partimizin Genel Sekreteri Luis Corvalan'ın Sovyetler Birliği'nde büyük bir sevgiyle karşılanması, değişik ülkelerin örgütlerinden, tanınmış kişilerden gelen mektup ve mesajlarda Luis Corvalan'ın özgürlüğe kavuşmasının candan selâmlanması, uluslararası çapta yürütülen dayanışma eyleminin bir başarısını göstermektedir.

Sovyetler Birliği, IKP Genel Sekreteri Antonio Gramschi'nin Musolini faşizminin işkencelerinden kurtarılması için nasıl savaştıysa, partimizin Genel Sekreteri Luis Corvalan'ın özgürlüğü için de aynı duygu ve sevgiyle savaşmıştır. Sovyetler Birliği o zaman olduğu gibi bugün de proletarya enternasyonalizmi ilkelerine bağlılıktan ve komünist hümanizmden hareket etmiştir. Bunun için de biz, George Marchais ve FKP Politbürosunun Şili'de gittikçe yaygınlaştırılan açıklamasını üzüntüyle karşılıyoruz. Açıkça söylemek gerekirse, böylesi bir açıklama faşizme karşı savaşın yararına değildir.

Partimiz Luis Corvalan'ın, faşist rejimin toplama kamplarında gerçek bir devrimci, komünist ve barış savaşçısı olarak savaştığı gibi, özgürlüğe kavuşmasından sonra da, bütün olanaklarını ve enerjisini, deneylerini anti-faşist cephenin daha da genişletilmesi ve güçlendirilmesi için, Şili halkının mutlu geleceği için, faşist rejimin alaşağı edilmesi için vargücüyle savaşacağını halkımıza açıkça söylemiştir. Şili Komünist Partisi, SBKP, öteki sosyalist ülkeler komünist ve işçi partilerinin, kapitalist ülkeler komünist partilerinin, tüm ilerici güçlerin Luis Corvalan'ın özgürlüğe kavuşmasından sonra da Şili halkı ile dayanışmalarını daha güçlü bir biçimde sürdürmeye kararlı olmalarına yüksek bir değer biçmektedir.

Luis Corvalan ve komünist partisinin birçok yöneticisinin serbest bırakılmasını sağlamak, dayanışmanın gücünü bir kez daha göstermiştir. Bu yönde yeni başarıların elde edilmesi için tüm olanaklardan yararlanılacağına candan inanıyoruz.»

## Gün gelir sorulur...

İşbirlikçi burjuvazi ilerici gençliği her yönden kuşatmak istiyor. Gençlik üzerinde değişik saldırı yöntemleri deniyor. Gerici-faşist karması Demirel hükümet döneminde 154 genç öldürüldü, 3.300 genç yaralandı, 750 genç tutuklandı. Gençliğe binin üstünde faşist saldırı yöneltildi. Eğitim kurumları faşist yuvalar haline getirildi. Milli Eğitim Bakanlığı'nın bütün önemli yönetim kademelerine faşist MHP'li, Ülkü Ocaklı komandolar yerleştirildi. Bilimden uzak, genç beyinlere faşist ideolojiyi ve militarizmi yerleştirmeye yönelik ders kitapları bastırıldı. Yurtsever gençliğe yöneltilen bu saldırılar halkımıza yapılan saldırıların yalnız bir yönü. Tek sözle can güvenliği ve öğrenim özgürlüğü bu dönemde olduğu gibi hiç bir dönemde böyle ayaklar altına alınmadı. Bu bilânço insana Şili'yi, Uruguay'ı, Brezilya'yı, Haiti'yi anımsatıyor. Demirellerin özledikleri bu tip rejim değil mi? İlerici, yurtsever gençliğe saldırılarının amaçlarından biri onu yıldırmak, işçi sınıfının politik çizgisinden saptırmak, bağımsızlık, toplumsal ilerleme savaşımından soyutlamak ise, diğeri de gençliği açık faşist diktatörlüğe geçmede bir basamak yapmak değil mi?

Ama gerçek şu ki, ilerici yurtsever gençlik, MC ve ardındaki güçlerin faşist teröründen yılmadı, halkın, işçi sınıfının ulusal sosyal kurtuluş savaşımındaki yerini güçlendirdi. Özellikle IGD'nin eylemleri binlerce ilerici genci kucakladı. İşçi-gençlik dayanışmasını gerçekleştirdi. Sapık akımların yalıtlanmasında önemli rol oynadı. Ankara, İzmir ve Gaziantep şubelerinin kapatılması, Zonguldak ve öteki şubelere baskınlar yapılması ve benzeri saldırıların nedeni de budur. Gençlerin tek başına egemen çevrelerin bu tepyekûn saldırılarını göğüslemesi olanaksızdır. Saldırıların boyutları, uygulanmakta olan savaş yöntemlerini yetersiz yapıyor. Sorun bir gençlik sorunu olmaktan çok ulusal nitelik aldı. Komünistlerin, sosyalistlerin, DISK, TÖB-DER, TMMOB, TÜS-DER, TÜTED, IKD, IGD, Halkevleri gibi demokratik örgütlerin ve anababaların, gençliğin can güvenliğinin ve öğrenim özgürlüğünün sağlanması yönünde biraraya gelerek etkin savaş biçimleri, yeni yığınsal çıkış yolları araması kaçınılmaz, ulusal görevdir. TKP bu yönde elden geleni yapacaktır. Ulusun, ülkenin geleceğini kurşunlayanlardan gün gelir hesap sorulur...

## Lenin köşesi

### Demokratik santralizm

V. I. Lenin, komünist partisinin örgütsel yapısının temel ilkesinin demokratik santralizm olduğunu söyler. Ve der ki: *«Biz demokratik santralizmden yanayız. Ve demokratik santralizmin bir yandan bürokratik santralizmden, öte yandan da anarşizmden ne kadar çok ayrıldığını açıkça kavramamız gerekir . . . Demokratik santralizmi bürokratizmle ve basmakalıpçılıkla karıştırmaktan daha büyük hata olamaz.» (Tüm yapıtları, c. 36, s. 151–152.)*

Lenin, demokratik santralizmin aşağıdan yukarı tüm yönetim organlarının seçimle görev almaları, kendi parti örgütleri ve üst organlar önünde hesap vermeleri, sıkı disiplin, azınlığın çoğunluğa bağlı olması ve alt organların üst organların kararlarını kayıtsız şartsız yerine getirmeleri demek olduğunu açıklar.

Lenin der ki: *«Kongre kararlarının en geniş ölçüde tartışılmasını sağlamalıyız. Her parti üyesinden bu kararlara karşı bilinçli ve eleştirisel tutum istemeliyiz. İşçi sınıfı örgütlerinin şu veya bu kararı desteklediklerini, yahut ta desteklemediklerini açıkça söylemelerini sağlamalıyız. Biz demokratik santralizmi gerçekten, ciddi olarak uygulamayı, parti sorunlarının bilinçle çözümüne işçi yığınlarını çekmeyi kararlaştırdıysak bu tartışmayı basında, toplantılarda, derneklerde ve gruplarda yürütmeliyiz.» (C. 13, s. 64.) «Çağımızda . . . komünist partisi ödevini ancak en geniş ölçüde merkeziyetçilik biçiminde örgütlenmişse, partide çelik disiplin varsa ve parti merkezi tüm parti üyelerinin genel güvenini sağlamış ve geniş yetkilere sahip, hükmü geçen ve saygın bir organ haline gelmişse kendi ödevini yerine getirebilir.» (C. 41, s. 209.)*

Lenin, illegal koşullarda çalışan bir partinin yapısında santralizmin güçlendirilmesine, yani bütün örgütlerin üst organlara bağlı kılınmasına, çalışmaların tek program, tek tüzük ve herkesi kapsayan tek disiplin temeli üzerinde yürütülmesine özel bir önem verir. İllegal koşullarda çalışmak zorunda kalan partinin tüm demokratik çalışma metodu ve normlarını tam olarak uygulamasının, özellikle tüm yönetim organlarının seçiminin ve partinin çalışmalarıyle ilgili bazı sorunların geniş olarak görüşülmesinin mümkün olmadığını söyler: *«Serbest politik koşullarda olanaklı ve gerekli olan aşağıdan yukarı tüm yönetim organlarının seçiminin tam olarak uygulanması Çarlık hükümetinde gerçekleştirilemez.» (C. 10, s. 171.)*

Lenin, illegal koşullarda çalışmak zorunda kalen partilerin de demokratik santralizme azami ölçüde bağlı olmaları gerektiğini belirtir.

Tarihsel deney, partinin ancak demokratik santralizme sımsıkı bağlı kaldığı, işçi sınıfına, emekçi yığınlarına öncülük rolünü ardıcıl biçimde yerine getirdiği yerde, partinin politik, örgütsel ve ideolojik birliğini koruduğu ve güçlendirdiği zaman başarıya ulaştığını gösterir.

## Seçim hükümeti

Seçim yılına girdik. TKP, Demirel hükümetinin sömürü, saldırı, faşist yöntemler hükümeti olduğunu, bu hükümetin devrilmesi, yerine demokratik güçlerden kurulu bir hükümetin getirilmesi gereğini ilk günden beri belirtegeldi. Bu gibi bir hükümetle seçimlere gidilemiyeceği de açık bir gerçektir. Fakat, Demirel ve ortakları seçimlere kadar tutunmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Faşist saldırıları arttırmanın, anti-komünizmi körüklemenin nedenlerinden biri de budur. Bu ortamda seçime gitmek, yapamadıkları takdirde bu ortamı daha çıplak bir faşist yöntem için hareket noktası olarak kullanmayı öngörmektedirler. Genellikle yurtsever gazeteci ve politikacılar Türkiye'de daha açık ve çıplak bir faşist yöntemi yerleştirme girişimi tehlikesinin varlığını belirtiyorlar.

Bu endişeler Meclis karma komisyonunda 1977 bütçe tasarısı üzerinde yapılan eleştirmelerde de belirdi. Bütçede aslan payı, silâhlanma masraflarına ve baskı kuvvetlerine ayrılmıştır. Bütçe aynı zamanda emperyalist tekellerin de hizmetindedir. CHP saylavlarından Niyazi Ünsal, topraklarımızdaki Amerikan ve NATO üslerinin kaldırılmasını ve emperyalizme bağlılık politikasına son verilmesini istedi. Öte yandan gün geçtikçe güçlenen işçi hareketinin, anti-emperyalist, demokratik hareketlerin ve en başta TKP'nin üzerinde uzun yıllardan beri durduğu esas konular şunlardır: topraklarımızdan yabancı üsleri kaldırmak, NATO'dan çıkmak, silâhlanma yarışına son vermek.

İçinde bulunduğumuz seçim yılında bütün demokratik güçlerin daha açık-seçik anti-emperyalist, anti-faşist ve demokratik bir yön aldıkları görülüyor. Bu eylem birliği somutlaştığı, politik bir güç haline geldiği takdirde, hükümetin, militarist kliğin karanlıklarda plânlaştırdığı daha açık faşist bir rejim kurma plânları önlenebileceği gibi demokratik, yurtsever akımlara bağlı politikacılardan kurulu bir hükümetle seçimlere gitmek olanağı da yaratılabilecektir.

## Neden iyi komşuluk ilişkileri?

Türkiye işçi sınıfının, tüm ilerici güçlerin, komünistlerin uğrunda savaştıkları amaçlar arasında barış ve yumuşama büyük yer tutuyor. Bütün ülkelerle, özellikle Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerle iyi komşuluk ve dostluk ilişkilerinin, yaşamın çeşitli alanlarını kapsayan işbirliğinin geliştirilmesi istekleri başta geliyor. Böylesi bir gelişmeyi halkımız, işçi sınıfı, onun öncü örgütü TKP, öteki ilerici örgüt ve kuruluşlar bölgemizde, Avrupa'da ve dünyada sürekli ve güçlü bir barışın sağlanması koşullarından biri olarak görüyorlar.

Son yıllarda önemli bir gelişme gösteren Türk-Sovyet ilişkilerinde 1976'nın son ayında ileriye doğru bir adım daha atıldı. Moskova'da yapılan resmi görüşmelerden sonra, Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında işbirliğinin geliştirilmesini içeren 10 yıllık bir ekonomik anlaşma imzalandı. Anlaşmada, enerji, petrol rafinerisi, demir-çelik, alüminyum ve daha birçok alanlarda işbirliği öngörülüyor. Bunun yanısıra basında, iki ülke arasında iyi komşuluk ilişkilerinin geliştirilmesine ilişkin bir politik belgenin de imzalanacağı açıklandı.

Bütün bunları halkımız, içten gelen bir sevinç duygusuyle karşıladı, yürekten selâmladı. Türkiye işçi sınıfı, hiç bir politik şart koşmadan yapılan bu yardımların halkımızın yararına yapıldığını çok iyi biliyor. Sovyetler Birliğinin ekonomik yardımlarının ana niteliği, ekonomik bağımsızlığın koşullarını olgunlaştırmak ve halkımızın yaşamını iyileştirmektir.

Halkımız doğal olarak, böylesi bir gelişmeyi ardıcıl savaşımın bir başarısı olarak görüyor. Türkiye'yi emperyalizmin, özellikle Amerikan emperyalizminin bir sömürü pazarı durumuna getiren, doğal zenginliklerimizi emperyalist tekellere peşkeş çekmeye kalkışan Demirel ve ortakları karagün dostumuz Sovyetler Birliğiyle içten ilişkiler kurulmasından yana olmadılar, tam tersine böylesi bir gelişmeyi sürekli torpillediler. Demirel hükümetinin bugün Türk-Sovyet ilişkilerinin gelişmesine belirli ölçüde yanaşmasının değişik nedenleri vardır. Bunlar, sosyalist sistemin çok yönlü güçlenmesi, yumuşama sürecinin derinleşmesi, emperyalizme bağımlılığın ülke ekonomisini çıkmaza sokması ve halktan gelen baskının artmasıdır.

Halkımız, Türk-Sovyet ilişkilerinin daha da gelişmesini ve bu gelişmeyi sağlayacak bir hükümet istiyor.

*Gerici-faşist karması hükümeti yıkmak, işçi sınıfının da katılacağı halktan yana, demokratik bir hükûmet kurmak için bütün yurtsever, demokratik güçler birleşin!*

# MİLİTANLARDAN

## İlerici sanatçılar

Ülkemizde sanatçı kadrolar hızla işçileşmekteler. Bütün sanat dallarında uzmanlaşmış insanlar bilgilerini ve hünerlerini bir işverene satarak geçinmek zorunluğuna itiliyorlar. Bugün sanatçıların büyük çoğunluğunu ücretli olarak çalışanlar oluşturuyor. Ozanlar için metin yazarlığı, tiyatrocular için ses dublajcılığı, ressamlar için grafikçilik, sinemacılar için televizyon filmi yönetmenliği yapabilmek üzere reklâm firmalarının kapıları ardına kadar açık.

On, hatta beş yıl öncesine kadar birkaç yazar birleşip bir edebiyat dergisi çıkarabiliyor, birkaç tiyatrocu birleşip bir özel tiyatro kurabiliyordu. Bugün artık bu olanaklar kalmamıştır. Edebiyat dergileri, özel tiyatrolar, sanat galerileri birbiri ardından kapanıyor. Çünkü gerek kapitalizmin genel bunalımı, gerekse gerici hükümetlerin halk düşmanı politikası nedeniyle hızla artan pahalılık, onların sanatını izleyebilen ve ödeyebilen aydın çevreleri de yoksullaştırmaktadır. Bu nedenle hünerini burjuvazinin ideolojisinin hizmetine koşmak istemeyen ilerici sanatçılar için tek seçenek kalıyor; kendi sanat dallarında örgütler kurarak çalışma olanaklarını korumak ve geliştirmek, bunu yaparken de işçi sınıfının savaşımına katılan ilerici örgütlerle omuz omuza çalışmak.

TKP'nin işçi sınıfı içinde hızla gelişip büyüyen varlığı, genel olarak aydınları, özellikle de ilerici sanatçıları büyük ölçüde etkiliyor. Bu yüzden ne legal revizyonist akımların bölücülüğü geliştirmekten başka işe yaramayan işçi kültür dernekleri, ne de Maocu'ların icazetli destekli provokasyon tiyatroları bu işlere katılacak doğru dürüst sanatçılar bulamamaktadırlar. İlerici sanatçılar büyük bir sanatın, devrimci bir sanatın, ancak işçi sınıfının savaşımının ereklerinin, onun engin ülkülerinin insanlara verdiği coşkudan kaynaklanabileceğini kavrıyorlar. Bu coşkuyu komünistlerin içinde bulunduğu kitle eylemlerinde, gösterilerde, direnişlerde, cesaret ve bilgi gerektiren bütün olaylarda görüyorlar.

Türkiye Yazarlar Sendikası, Tiyatro Emekçileri Derneği, Karikatürcüler Derneği, Sinema Emekçileri Derneği, Sanatçılar Birliği, Görsel Sanatçılar Derneği, Sinema Kulüpleri ve birçok benzeri sanatçı örgütü eski tip kariyerist klik dernekçiliği anlayışından uzaklaşıyor. Çünkü bu derneklerdeki sanatçı üyeler örgütlerinin DİSK'le ve diğer meslek örgütleriyle ilişkiler kurmasını, işçi sınıfının ve diğer emekçi kesimlerin barış, özgürlük, demokrasi ve toplumsal ilerleme yolunda verdiği savaşımın içinde yer almasını istiyorlar. Bugün Türkiye'de herzamankinden daha çok sayıda ilerici sanatçı, TKP'nin belgilerini, savaşım hedeflerini, ileri bir demokrasi programını ve sosyalizmin kuruluşu için çizdiği yolu gözden ırak tutmadan, işçi sınıfımızın utkusu için daha güzel, daha doğru, daha ileri yapıtlar verebilmek için çalışıyor.

## SIEMENS RÖHRENWERK'ten bir kadın işçimizin mektubu

Biz Siemens'in Röhrenwerk'inde, Radyoaktif bölümde çalışan kadın işçileriz. Radyoaktif demek, göze görünmeyen öldürücü atom ışınları demektir. Heran ölüm ışıklarıyla zehirlenip kan kanseri olabilir veya çocuk yapma yeteneğimizi kaybedebiliriz. Veya doğacak çocuğumuz sakat, kanserli veya deli olabilir.

Yarınımızdan güvenliğimiz yoktur. Sadece 6 ayda birkez gönderildiğimiz Siemens doktoru, bize hiçbir bilgi vermemekte, ölüm ışınının tehlikelerini bizden gizlemektedir. 1,5 senedir radyoaktifte çalıştığı halde hiç doktor kontroluna gönderilmeyen arkadaşlarımız vardır.

Kendisinin 1,5 yıldır niye doktora gönderilmediğini soran bir arkadaşımızı işyeri yöneticisi doktora gönderdi, kan ve idrar muayenesi bozuk çıktı. Doktor sonucu arkadaşa değil, işyeri yönetimine bildirdi. Arkadaşı hemen alıp başka bölüme naklettiler. Arkadaşa ise, bütün ısrarlarına rağmen, kanında ne bulunduğunu söylemediler. Gizlediler. Geçmişte daha ağır vakalar da oldu. Bazı arkadaşları hastaneye yatırmak zorunda kaldılar. Radyoaktif zehirlenmeden hastaneye yatan arkadaşlarımızı işbaşı yapınca gene radyoaktif bölümde çalıştırmaya devam ettiler. Buna karşı koyan arkadaşları ustabaşılar «verecek başka işim yok. Çalışmazsan eve gidersin» diye tehdit ediyorlar.

Bize verilen özel ayakkabılar, önlük ve temizlik tozları bizleri ne derecede koruyor, kesin değildir. Üstelik çoğumuz banyosuz, sıcak susuz eski evlerde yaşıyoruz; evde de temizlenme olanağımız yoktur.

Mesai saatleri içinde işyerinde banyo yapma isteğimiz reddedilmiştir.

Özellikle 30 yaşından genç, yabancı kadın işçiler çalıştırılıyor bölümümüzde.

Son olarak, üç ay bölümümüzde çalıştıktan sonra ayrılan Nezahat Besin isimli arkadaşımız hemen ardından esrarengiz bir hastalığa tutuldu. Önce kolu kesildi. Yakında da kan kanserinden öldüğü haberini aldık. Firmada arkadaşımızın ölüm haberini gizlediler.

İş krizi nedeniyle, işsiz kalmak korkusuyla sağlığımızı tehlikeye koyup ölüm ışınları arasında çalışmak zorundayız.

## Bir direniş

Tüm ülkemizde halkımıza karşı baskı, terör, zulüm ve talanı çıkarcı çevreler adına yürüten MC, Geyve ilçesinde de bunu gösterdi. MC partilerinin işgal ettikleri, 2 bin dönüm köy merası üzerinde Umurbey köylüleri ile AP ilçe başkanı çatıştı. AP ilçe başkanı Hasan Dişli, yağmadan payına düşen 1.000 dönümlük merayı çiftlik yapmıştı. Son çatışmada bu adam Umurbey köylülerinden M. Ali Gökçe, İbrahim Köse adlı köylüleri dövdü. Aynı gün Fahri Güler adlı köylüyü de tabanca ile ayağından vurdu. Bu son olay Umurbey köylülerinin sabrını taşırınca AP İlçe Başkanı'nın haksız yere el koyup ektiği araziyi 134 traktörle sürdüler. Sonra ilçeye inerek traktörlerle protesto yürüyüşü yaptılar. Gerici faşist Milliyetçi Cephe Hükümetindeki elebaşılardan AP'li Nuri Bayar ve Osman Salihoğlu Geyve'ye geldi. AP ilçe başkanı Hasan Dişli'yi gözaltından kurtarıp serbest bıraktırdılar. Mücadelelerinde kararlı köylüler yılmayarak Kurban Bayramının ikinci ve üçüncü günü zorbaların el koydukları merayı elbirliğiyle sürüp 15 ton arpa ektiler. Halk kendisini baskı altında yıllardır sömüren Hasan Dişli sülâlesine karşı verilen mücadeleye gönülden katıldı, hatta sevinçten ağlayanlar görüldü. Köylü kararlı direncini sürdürebilmek amacıyle konu ile ilgili fon için 2,5 milyon lira topladı. Gerici ve zorbalar geriledi. İlericiler güç kazandı.

Ayrıca aynı günlerde MSP ilçe başkanı da, (ki bu adam, 2 milyon liralık usulsüz kredi ile gümrükten siyasi oyunlarla çıkarttığı 30 adet Ford minübüsünü satıp milyonlar vurmuştur) bir miras sorunu yüzünden üç kiralık katile halasının kızını öldürtmüştür. Hakkında gıyabi tutuklama kararı verilen MSP ilçe başkanı bu süre içinde Adalet Bakanı Müftüoğlu'nun Adapazarı'ndaki, Şevket Kara'nın İzmit'teki evlerinde saklandı. Halen de yakalanamadı. Bu olay MC'nin ne olup ne olmadığını bir kez daha sergiliyor.

Tüm bu gelişmelerde partimizin militanları en ön saflarda bulundular. Mücadele biçimlerini bulup yığını örgütlediler. Kendiliğinden gelme girişimlere bilinçlilik, örgütlülük verildi. Bu mücadelelerinde partimizin yüce önderliği onlara ışık tutuyor.

## Oy kullanma hakkı

Genel seçimler yılına girdik. Politikacılar, hele sağcı gerici partilerin ileri gelenleri daha şimdiden seçim yatırımına giriştiler. MC başları birtakım uydurma fabrikaların temelini atıyorlar. Memleketi boydan boya dolaşarak, olmayacak vaatler yarışını sürdürüyorlar. Ne var ki emekçi yığınları artık eskiden görüldüğü gibi, törenlere seyirci olarak katılmakla, nutukları dinleyip dağılmakla yetinmiyorlar. Demirelleri, Erbakanları, bunların adamlarını duvara dayıyorlar. Temeli yıllarca önce atılmış fabrikaların hesabını soruyor, daha önce yapılmış vaatleri yüzlerine vuruyorlar.

Politikacılar yabancı ülkelerde çalışan işçiler arasında da dolaşıp, partilerinin propagandasını yapıyorlar. Uğradıkları ülkelerde bulunan işçilerimiz, bu gibilerine sorunlarından bir tekinin olsun yıllar yılıdır niçin çözülmediğini soruyorlar. Bu arada oy verme hakkından neden yoksun bırakıldıklarını öğrenmek istiyorlar.

TKP, Batıya göç başlayalı beri işçilerimizin bu haktan faydalanma gereğinin önemini belirtmiş, bu yolda savaşım yürüten ilerici örgüt ve kuruluşları desteklemiştir. O gün bugündür oy kullanma hakkının gerçekleştirilmesi isteği o derece güçlenmiştir ki, B. Almanya'da çıkan büyük sermayenin sözcüsü gazeteler bile, satışlarını artırma çabaları içinde, işçilerimizin bu hakkının savunucusu kesilmişlerdir.

Anayasanın 55. maddesi, yasalardaki koşullara uyan her vatandaşın seçme ve seçilme hakkına sahip olduğunu belirtir. Burada bu koşulların tümünü sıralamanın, doğruluğunu-eğriliğini araştırmanın gereği yok. Şimdilik bizi ilgilendiren sorun yurt dışındaki Türk uyrukluların seçimlere katılma, yani seçme ve seçilme hakkıdır. Yürürlükteki yasalara göre, Türkiye dışındaki yurttaşlar, bulundukları ülkelerdeki Türk elçiliğinde veya konsolosluklarda oy kullanabilirler. Yurt dışında adaylıklarını koyup, seçilme hakkını da kullanabilirler. Üç genel seçimin yapıldığı 10–15 yıl içinde yüzbinlerce vatandaşımız, yasalara yan çizilerek, seçme ve seçilme hakkından yoksun bırakılmıştır. Bunun dördüncü seçimde de yinelenmesi için hiçbir neden yoktur. Tam tersine, hızla bilinçlenen işçilerimizin büyük çoğunluğu demokratik, ilerici parti ve örgütlerde elele vererek politik savaşım yürütmeyi öğrenmişlerdir. Şu halde seçimlere kadar geçecek bir yıl içinde Anayasanın ve diğer yasaların sağladığı oy kullanma hakkının yurt dışında tamamiyle gerçekleştirilmesi yolunda çok yönlü bir savaşa girişmek gereklidir.

## Toprak köylünündür

İşçi-köylü bağlaşıklığı sorununun stratejik niteliği var. O nedenle bu sorun yurdumuzda ekonomik, politik ve sosyal oluşumlar, köydeki ekonomik-sosyal ilişkiler gözönünde tutulmadan, bunlar incelenmeden somut olarak ele alınamaz. İşçi-köylü bağlaşıklığı günümüz koşullarında, yani emperyalizme bağımlılık ve toprak ağalığının, feodal ilişki kalıntılarının var olduğu koşullarda nasıl gerçekleşebilir? Bunun somut biçimleri neler olabilir? Bu sorular sadece komünistleri değil, ileri demokratik bir düzenden yana olan bütün güçleri de yakından ilgilendiriyor.

Legal «sosyalist» basında ve sol güçler arasında işçi sınıfının bağlaşıkları, özellikle işçi-köylü bağlaşıklığı sorunları üzerinde tartışmalar yürütülüyor. Çoğu kez, böyle bir bağlaşıklığın kurulmasını baltalayıcı «görüşler» ortaya sürülüyor. Tartışma konusu soruları şöyle sıralayabiliriz: Toprak işliyenindir belgisi güncelliğini koruyor mu? Toprak ve özgürlük savaşımı anti-emperyalist, anti-faşist savaştan ayrılır mı? Ayrılmaz!

Toprak işliyenindir belgisinin güncelliğini koruyup korumadığı sorusuna, köyde giderek yükselen köylü hareketleri açık cevap veriyor. Kapitalizmin köye girmesiyle köyde toplumsal ayrışmalar hızlanıyor. Sonuçta sınıf savaşları keskinleşiyor. Resmi verilere göre, yurdumuzda 1 milyon 268 bin köylü ocağı tamamen topraksız, 2 milyon 221 bin çiftçi ailesi de az topraklıdır. Tarım nüfusunun % 62,6'sını oluşturan yoksul köylüler işlenir toprakların % 16,2'ne, orta çiftçiler de % 21,7'ne sahiptir. Buna karşılık, nüfusun sadece % 5,5'ini oluşturan büyük toprak ağaları ve kapitalist çiftlik sahipleri işlenir toprakların % 62,1'ini ellerinde bulundurmaktadırlar. Ve köyde savaş, bu bir avuç büyük toprak ağası ve kapitalist çiftlik sahipleriyle milyonlarca topraksız, az topraklı ve her gün yıkımla karşı karşıya bulunan orta çiftçiler arasında kıyasıya gitmektedir.

Toprak işliyenindir belgisi bu savaşımı yansıtmaktadır. TKP'nin Program'ında, ileri demokratik düzeni kurma aşamasında büyük toprak sahiplerinin, hazinenin, vakıfların elindeki toprakların bedava kamulaştırılması ve topraksız, az topraklı köylülere gene bedava dağıtılması öngörülüyor. «*Orta köylünün toprağına, malına dokunulmaz*» deniyor. TKP, köklü toprak reformunun başarısını, köylülerin örgütlenmesinde, köylü komitelerinin kurulmasında, işçi-köylü bağlaşıklığının oluşturulmasında görüyor.

Toprak işliyenindir belgisi günümüzde, geniş köylü yığınlarının istem ve savaşımını yansıttığı gibi, toprak ve özgürlük savaşımıyla anti-emperyalist, anti-faşist savaşımın bir bütün olduğunu gösteriyor.

## NATO'nun silâh yarışı

NATO silâhlanmada, saldırganlıkta, anti-komünizmde ayak diriyor. 1977 yılı askersel harcamalarını geçen yıla göre 11 milyar artırdı. 155 milyar 334 milyon dolara çıkardı. Ayrıca 2,7 milyar dolarlık ek ödenekle Amerikan savaş endüstrisi tekellerinden uçar radarlar alınması öngürüldü. NATO Genel Sekreteri Luns gibi azılı barış düşmanları milyarlarca dolarlık silâh satışını kitaba uydurmaya çalışıyorlar: «Barış istersen, silâhlan» diyorlar. Sonra, demagoji yapıyor, nükleer silâhlanma yarışı plânlarını gizlemeye yelteniyorlar.

Bilindiği gibi anti-komünizmi körüklemekle, «Sovyet tehlikesi» masalıyla emperyalistler, NATO ülkelerindeki savaş endüstrisi tekellerinin aşırı kârlarını savunuyorlar. «Nüyork Tayms» gazetesinin yazdığına göre, bu tekeller 1976 yılı Nisan ayı sonuna kadar silâh satışından 12 milyar dolarlık bir kâr vurmuşlardır. Brüksel'de yapılan NATO toplantılarında Amerikan savaş endüstrisi tekelleri ve diğer emperyalist silâh fabrikatörleri 40 milyar dolarlık net kâr sağlamış oluyorlar.

Saldırgan NATO'nun toplantılarında Çağlayangil, Sancar, Melen, Feyzioğlu takımı milyonlarca dolarlık savaş harcamalarını onayladılar. Ve, ülkemizi yeni hükümler, dayanılmaz ağır borçlar altına soktular. Yurda böyle döndüler.

Gerici faşist karması hükümet, NATO'culuk, kışkırtıcılık politikasıyla 1977 yılına girdi. Ve Batı Alman emperyalistlerinden daha 12 milyar liralık silâh alma kararı verdi.

NATO üyesi ülkelerin silâhlanmaya hız verilmesi, yeni tip yığınsal kırım silâhlarının üretimi ve genişletilmesi yolundaki kararları, halkların barış ve güvenlik istemlerine tamamen karşıdır. Varşova Antlaşmasına üye sosyalist ülkeler, NATO harpçilerine karşın halkların istemlerini, onların en önemli davası olan barış ve güvenliği savunmuş ve savunmaktadırlar. Sosyalist ülkeler için barış ve güvenlik birbirinden ayrılmaz. Varşova Antlaşması Politik Danışma Komisyonu'nun Bükreş toplantısında alınan kararlar, uluslararası yaşamın, özellikle halkların istemlerini yanıtlamaktadır. TKP, komünistler, gerçek sosyalistler, tüm barışseverler için günümüzde başlıca ödevlerden biri ülkemizi emperyalizmin, NATO ve SENTO'nun boyunduruğundan kurtarmak savaşına hız vermektir.

# Silopi ve gerçek

Silopi'de faşist bir subayın halkın üzerine ateş açması, yığınlar arasında derin bir öfke uyandırdı. Demirel hukûmetinin, bu faşist subay ile başlattığı ve Maocu ajanlarla sürdürmeyi tasarladığı provokasyon, en geniş çevreleri karşısında buldu ve şimdilik de olsa başarısızlığa uğradı.

Bu olay, kuşkusuz, işbirlikçi burjuvazinin öteden beri sürdüregeldiği ırkçı-şoven baskının ayrılmaz bir parçasıdır. Türk şovenistlerinin, Kürt halkına karşı duyduğu ulusal düşmanlığın ve ayırıcılığın en açık örneğidir. Bunun yanısıra bu olay, işbirlikçi burjuvazinin üniversitelerden sonra, Türkiye Kürdistanında da tehlikeli provokasyonları bir biri ardınca daha yoğun olarak tertipleyeceğini gösteriyor.

İşbirlikçi burjuvazi, üniversite öğrencilerini ve Kürt halkının yaşadığı bölgeleri, kendisi için en elverişli provokasyon alanları olarak görüyor. Faşizme tırmanışın başlıca gerekçeleri olarak gösterilen «anarşi» ve «bölücülük» suçlamalarına, buralardan kanıt toplamaya çalışıyor.

Egemen güçler niçin bu alanları kendileri için elverişli saymaktadırlar? Çünkü, Üniversite gençliği arasında olduğu gibi, Kürt ulusal azınlığının burjuva ve küçük burjuva kesimlerinde de her türden goşist akım, Maocu, Troçkist, anarşist öğeler, kendilerine sınırlı da olsa yer ediniyorlar. İşçi sınıfı sıralarında barınamayan bu sapık akımlar, buralarda işbirlikçi burjuvazinin provokasyon maşaları olarak sürekli bozgunculuk yapıyorlar. Silâhlı provokasyonların yanısıra, onlar, Türkiye Kürdistanında ayrılıkçılığı körüklüyor ve «ayrı örgütlenme» öğütlüyorlar. İşbirlikçi burjuvazinin faşizme tırmanmasına, ulusal baskının artmasına yardım eden ve Kürt feodalleriyle, burjuvalarının milliyetçiliğine uygun düşen bu çizgi Kürt halkının da, Türk halkının da çıkarlarıyla bağdaşmıyor. Bir yandan Maoculuğu eleştirmek, bir yandan da Maocu gurupların en fazla zarar verdikleri ulusal sorunda «tutarlı» olduklarını öne sürmek, Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi yerine milliyetçiliği ölçü almak demektir.

TKP, her ulusun ayrılma hakkını kabul ediyor. Ama daima gönüllü birlikten yana çalışıyor. TKP, bu hakkın ancak sosyalizme açılan ileri demokratik bir düzende gerçekleşeceğini söylüyor ve bu amaç için Türk ve Kürt halkının savaş birliğini savunuyor. Nedir ki, TKP, bu hak gerçekleşene kadar eli kolu bağlı durulmayacağını, her türlü ulusal baskıya karşı, Kürt halkının demokratik istemleri için savaşa atılmak zorunluğunu belirtiyor. TKP, işçi sınıfı sıralarında her türlü milliyetçilikle savaşıyor ve Türk, Kürt, diğer azınlıklardan oluşan bir tek işçi sınıfının varlığı temelinde, komünistleri bir tek çatı altında birleştiriyor.

*Lenin, devrimcilerin, komünistlerin, parti üyelerinin eylemlerinin çok değişik olduğunu belirtir. Der ki:*

*«Bize işçiler arasında iyi söz söyliyebilen ajitatörler lâzım!*

*Bize kitap, broşür ve bildiri dağıtacak kimseler lâzım!*

*Bize işçileri örgütleyecek militanlar lâzım!*

BİZE TÜM FABRİKALARDA OLUP BİZENLERİ BILDIRECEK HABERCILER LÂZIM!»

ATILIM'A YAZI GÖNDERIN!

ATILIM'A HABER GÖNDERIN!

*«TKP'NİN SESİ» radyosunun yayınlarını hergün Orta Avrupa saatiyle 9'10 da, Türkiye saatiyle 11'10 da kısa dalga 31,5 ve 48,5 metrelerden, ayrıca Perşembe akşamları Orta Avrupa saatiyle 21'30 da Orta dalga 908 kiloherz 330 metre üzerinden dinleyebilirsiniz.*

# Günümüzün buyruğu -ulusal cephe

Halkımız ağır günler yaşıyor. İşbirlikçi burjuvazi, militarist klik içinde kıvrandığı bunalımların üstesinden gelemiyor. Gelemeyince de, açık-faşist teröre başvuruyor. Memlekette rüşvetçilik, vurgunculuk, talan almış başını gidiyor. Başbakan, hükümet başları, ordunun başını tutan OYAK'çı paşalar, halkı temsil etmeyen saylavlar rüşvetçiliğin, vurgunların, faşizme tırmanmanın başında gidiyorlar. Böylece Türkiye keskin sınıf savaşına sahne oluyor. Emekle sermaye arasındaki savaşımın kapsamı genişliyor, ulusun ezici çoğunluğu ile yerli-yabancı bir avuç sömürücü azınlık arasında süregidiyor. Türkiye işte böylesi bir ortamda seçimlere gidiyor.

Seçim döneminde örgütlenme, ulusal-demokratik tek cepheyi kurma sorunları daha da güncelleşiyor. Böylesi sorumlu bir dönemde ilerici, anti-emperyalist, demokratik güçlerin biraraya gelip ortak bir savaş programı, savaş platformu çizmeleri özellikle önemlidir. Çünkü, seçimlerin ilerici, demokratik güçler, halkımız açısından başta gelen amacı: Demirel hükümetini yenilgiye uğratmak, halka nefes aldıracak demokratik, barışçı bir hükümeti işbaşına getirmektir. Seçimlerin ana-temel amacı olan bu ulusal ödev ise, ancak ve ancak anti-emperyalist, demokratik-sol güçlerin güçbirliği, cephe birliği savaşlarıyla çözülür. Böylesi önemli ve sorumlu bir seçim döneminde, demokratik, anti-emperyalist sol kesimde dağınıklığa, bölünmüşlüğe son vermek, seçim temel ilkelerinin gerçekleşmesi çizgisinde elele, omuz omuza vermek günümüzün buyruğudur. Bundan ötürü, anti-emperyalist, demokratik tek cepheyi oluşturmak TKP, komünistler için, demokratik, devrimci dönüşümler programını gerçekleştirmek davasında yaşamsal bir önemi olan ilkesel-politik bir sorundur.

TKP'nin önerdiği ve üzerinde ayak diredigi ulusal demokratik tek cephe yalnız seçim döneminde zorunlu değildir. Ulusal demokratik güçlerin savaş birliği, 141 ve 142 gibi faşist maddelerin kaldırılması, faşist tırmanmanın önlenmesi, faşist komando yuvalarının kapatılması, Demirellerin Cumhuriyetin temellerini dinamitleme, şeriatçılığı hortlatma girişimlerinin engellenmesi, toplu sözleşme dönemi olan 1977'de işçi ve sendikal hakların eksiksiz sağlanması, topraklarımızdaki saldırı üslerinin kaldırılması, NATO'dan çıkılması gibi ulusal sorunların çözümünde kaçınılmazdır. 141 ve 142 gibi faşist maddelerin kaldırılması konusunda oluşan demokratik kitle hareketi, aralarında TÖB-DER, TÜS-DER ve TÜTED İstanbul şubelerinin de bulunduğu 7 demokratik kuruluşun ortak çalışma ve eylem programı oluşturması TÖB-DER, TÜTED, TÜM-DER, TÜS-DER İstanbul şubeleri, TGS, IKG, IGD gibi yığınsal örgütlerin, harp bütçesinden %10 oranında indirim yapılması, bunun deprem bölgesine yardım olarak gönderilmesi önerisi, Kapı ve Kalorifer işçileriyle dayanışma girişimi, Halk Partili saylavların topraklarımızdaki saldırı üslerinin kaldırılması istekleri gibi somut eylemler, ulusal demokratik cephenin omurgası olabilir, olmalıdır.

# PARTİ YAŞAMI

## M. Suphi ve görevlerimiz

TKP'nin kurucusu, ilk başkanı, Bolşevik Partisi'nin öğrencisi ve Türkiye işçi sınıfının yurtsever evlâdı M. Suphi ve 14 TKP MK üyesi, ölümlerinin 56'ıncı yılında, bütün komünistler ve ilerici güçler tarafından anılıyor.

M. Suphi'lerin yalnız komünistlerce değil, ama bütün tutarlı yurtseverlerce anılması rastgele bir olay değildir. Çünkü 1921 Ocak cinayeti, yalnız Türkiye komünist hareketine karşı girişilmiş bir saldırı olmakla kalmamıştır. Aynı zamanda burjuvazinin ulusal ve sosyal kurtuluş savaşını yarı yolda durdurmasının, demokratik devrime yüz çevirmesinin, işçilere ve köylülere hıyanet etmesinin de başlangıcı olmuştur.

TKP için kanlı 28/29 Ocak, gözyaşı dökülen bir yas günü değildir. Egemen güçlerin yok etmeye yeltendikleri TKP'ni daha da güçlendirme, parti sıralarını nice genç Mustafa Suphilerle sıklaştırma ve burjuvazinin hıyanetine uğrayan ulusal-sosyal kurtuluş savaşına hız verme günüdür. Parti bugün haklı bir gururla, bu görevleri yerine getirmekte olduğunu açıklıyor.

M. Suphilerin öldürülmesinden, burjuvazinin ulusal ve sosyal kurtuluş savaşına hıyanet etmesinden bu yana, halkın savaşı boğulmak şöyle dursun, yepyeni boyutlara yükseldi. 15–16 Haziran direnişi işçi sınıfının sendikal örgütlenmesindeki yeni aşama, 1 Mayıs gösterisi, DGM'lerine karşı 16 Eylül genel grevi ve yurdu saran ulusal, demokratik yığın direnişi, gelinen düzeyin son göstergeleridir. TKP bu savaşımda ön sıralardadır. Şimdi bu savaşım, ulusal demokratik güçlerin cephesini oluşturma, Demirel hükûmetini emperyalizmin büyük sermayenin egemenliğini yıkma ve sosyalizme açılan ileri demokratik düzeni devrim yoluyla kurma amacına yönelmiştir.

M. Suphilerin öldürülmesinden, burjuvazinin TKP'ni kanla, ateşle boğma yeltenişinden bu yana, TKP boğulmak, yokolmak şöyle dursun, yepyeni atılımlara yöneldi. Yeni yönetim organları, tüzüğü ve programıyla, yurdun dört yanına yayılan temel örgütleriyle parti, varlığını ve gücünü dosta, düşmana kabul ettirdi. Şimdi TKP, gelişmesinin bu aşamasında, en geniş demokratik güçlerin de desteğini alarak, legale çıkma savaşımı veriyor

Mustafa Suphilerin 56'ıncı ölüm yılında: Ulusal ve sosyal kurtuluş savaşının bağımsızlık, demokrasi, barış, toplumsal ilerleme ve sosyalizm bayrağını vargücünle yükselt! ... TKP'nin Marksçı-Leninci kızıl yıldızlı bayrağını, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşının en yüksek burcuna dik! ... Partini koru, güçlendir!

## Gençliğimizi örgütliyelim

Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde çalışan, okuyan binlerce Türkiyeli genç var. Bunların ekonomik, öğretim sorunları yığınla. Gerici faşist karması Demirel hükümeti sorunlara eğilmek şöyle dursun, bunları göz ardı ediyor.

Bugün Avrupa'daki gençlerimiz arasında yeterli bir örgütlenme düzeyinden söz edilemez. Gençliğin ilerici örgütlenmesindeki bu yetersizlikten faşistler, Mao'cu, Troçkist sapıklar yararlanıyor.

Oysa, anti-faşist, anti-emperyalist hareketin yurt içi ve yurt dışında aldığı boyut, vardığı yer, gençliğin örgütlenmesini geliştirmeyi yurtsever gençlik hareketini işçi sınıfımızın ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşımının yanına katmayı gerektiriyor. Türkiyede ilerici, yurtsever gençlik hareketi bu yolda hızla gelişmektedir. Sorun Avrupa'da gündemdedir. TKP'nin gençlerine, tüm ilerici gençlere bu konuda önemli görevler düşüyor.

Gençlik birlikleri hem yaş, hem de politik açıdan, mümkün olduğunca fazla işçi ve öğrenci genci kucaklıyacak kadar geniş; bir avuç kaşarlanmış faşist Mao'cu, Troçkist ve bozguncuyu dışarıda bırakacak kadar da dar tutulmalıdır. Birlikler yığınsal olmak amaçlarına ulaşabilmek için gençliğin somut ekonomik, eğitim, spor ve kültürel sorunlarını önemle, ilk elde uğraş edinmeli. Bir yandan da gençliği politik olarak eğitmeli, ileri demokrasi savaşımına katmalıdır.

İşçi gençlik, diğer gençlik kesimlerini proletaryaya bağlıyan organik bağdır. Örgütlerin canlılığı, eylemde disiplini, ardıcıllığı bu temele dayanıyor. Bunun yanısıra, öğrencilerin gençlik birliklerinde de yer almaları, kültür faaliyetlerini, politik eğitimi kolaylaştırıyor. Öğrencileri disiplinli bir şekilde aktif savaşıma katmaya, bu kesimi sapık akımların etkisinden kurtarmaya destek oluyor. Öğrencilerin gençlik birlikleri içinde de yer alabilmeleri, almaları gerektiği, kendilerinin ayrıca örgütlenmeleri gerekliliğine ters düşmüyor.

Partimizin eylem programında gençlik sorunu somut ve açık olarak konmuştur. Hayata geçirmek bizlere düşüyor!

## Yüksek bir onur

Memlekette günden güne ağırlaşan bir durum vardır. İşbirlikçi burjuvazi, Demirel hükümeti, ilerici güçlere, en başta işçi sınıfına, sendikal harekete, gençlik, öğrenci direnişlerine karşı kanlı saldırılarını gittikçe artırıyor. Faşist komandolar her gün üniversitelere, fakültelere, ilerici öğrencilere silâhlı baskınlar yapıyor. Faşizm kanla, kurşunla geliyor. Demirel hükümeti faşizme yol açıyor.

Bu durumda halkımızın, tüm ilerici, yurtsever güçlerin önünde duran güncel, ana sorun bu halk düşmanı hükümeti alaşağı etmek, halktan yana ileri, demokratik bir hükümeti işbaşına getirmektir. TKP'nin, parti örgütlerinin, tüm komünistlerin çalışmaları ve yaşamı bu ana sorunun çözümünde düğümleniyor. TKP'nin geniş emekçi yığınlar arasında artan etkisi, parti örgütlerinin girişkenliği, komünistlerin aktifliği bu temel sorunun çözümünde oluşuyor.

TKP, partinin taban örgütleri, komünistler bu savaşta yığınları örgütleme, en başta işçi sınıfının, tüm ilerici, yurtsever güçlerin birlik ve beraberliğini sağlama görevini üzerine almışlardır. Bu yönde ileri adımlar atılmıştır. Sınıf savaşının gittikçe keskinleştiği, yeni boyutlara ulaştığı bir dönemde, parti örgütlerinin, komünistlerin ödevi partinin politikasını yığınlara maletme girişimlerini hızlandırmak ve bu yönde her komünistin sorumluluğunu artırmaktır.

TKP Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaş, partinin 55. kuruluş yıldönümünde yaptığı konuşmada şöyle diyor: «Komünist partisinin, komünistlerin yeri savaşın içindedir. TKP bütün anti-faşist güçlerin, örgütlerin, işçilerin, köylülerin, köyde, kentte, bütün halk yığınlarının savaş birliğini oluşturmaya çalışıyor ... Bu, demokrasiden, ulusal bağımsızlıktan yana ve faşizme karşı olan bütün güçler birleşiniz!» çağrısıdır.

Bu sözler, parti örgütlerini ve her komünisti olduğu gibi, tüm ilerici yurtsever güçleri aynı ölçüde ilgilendiriyor. Faşizme dur demenin, demokratik hak ve özgürlükleri elde etmenin tek yolu, tüm ilerici, demokratik, yurtsever güçlerin ortak savaşıdır, eylem birliğidir. Bu yöndeki savaşın ve çalışmaların objektif yasallığı Komünist Partisinin rolünü artırmayı gerektiriyor. Her komünistin sorumluluğunu bilmesi zorunluktur. Parti içi ilişkilerin diyalektiği, partinin üyeleri önünde, her komünistin de parti önünde sorumlu olmasıdır. Böyle bir partiye üye olmak büyük bir onurdur. Bu onuru temiz tutmak da her komünistin ana görevidir.